

RASSALSKA EWA

BAŚNIOWY OGRÓD

JELENIA GÓRA 2009

Dziewięcisz

Późną wiosną wyłania się spod ziemi na łące,
Liście ostre postrzępione, jak macki kłujące,
Ukrywa niepozorny pąk stulony
Burzą ostrych liści obrzeżony.
Płasko ściele się jak pustynna zeriba,
Oj uważać na bose nogi trzeba!
Jesienne słońce otwiera kwiat koronny,
Niespodzianie miękki, złoty i bezbronny.
Zamyka się w deszczu i nocnej wilgoci
A rankiem znów w słońcu się złoci.
Zasycha czekając nadejścia zimy,
Puch ucieka z wiatrem do innej krainy.

Dalia

W stu sukniach, falbankach schowana
Jakby tańczyła kankana
Dumnie głowę trzyma wysoko
Zwraca się ku obłokom
Błagalnie wiatru czeka
A czas jej szybko ucieka
Zanim słońce splami sukienki
Któż zobaczy jej wdzięki
Czy zdąży zanim minie jej czas
Spotkać się tylko raz...

Goryczka

Witraż szafirowy
Tajemne wnętrza ukryte
Złoci się stamtąd prześwitem
Jak lustro blaskiem oddaje
W rzędzie pąków zostaje
Każda za liściem schowana
Z długiej łodygi się kłania
I nagle jakby skarcona
Niewinna narzeczona
Sklania kielich ku trawom
Poddając się ich zabawom.

Jrys rajski ptak

Od wczesnej wiosny do jesieni
Cudownymi barwami się mieni
Strosząc płatki ogromne
Ostania męskość nieskromnie.
A Eol psotne trzmielę i bąki zaprasza
Pyłkiem i nektarem je zrasza,
One kosmate kąpią się w ekstazie
Tracąc głowy, burczą, bzyczą, syczą...
Jak dobrze być z dziewczyną!
Ten taniec miłosny nagły tak krótki.
Czy przyniesie szaleństwa skutki?
Tak rodzi się niespodzianka
Kształt, rysunek kochanka
J genetycznie zakodowana
Tajemnica każdego pana.
Jutro trzy piękne kolorowe
Splotną na pąki rozkwitające, nowe.

Kaczeńce

Słońca i wiosny oblubieńce
Zażółciły brzegi stawu i łąki bagniste
Jak w fontannie rzucone monety złociste
Płatki błyszczące, okrągłe jak lakierowane
Układają bukiety nisko rozkładane.
Chciałoby się zerwać je, ale szkoda!
Lepiej nie wchodzić tam-jeszcze zimna woda.
Zmierzchem złote oczy zamykają
Tylko pąki rosną i dojrzewają
Rankiem ważki turkusowe, ogromne
Przeglądają się w wodzie jeszcze nieprzytomne
Zaczynają tańce wesole, psotne
Budząc leniwe traszki błotne
Pod liściem kaczeńca śpiące
Ale oto wschodzi już słońce...
Rozgrzewa rosę na trawie
I nic nie przeszkadza już zabawie.

Mak zaklęty w haremie ptak

Liście poszarpane, omszone
Z kolcami, nastroszone,
Strzegą haremu tajemnic
I uwięzionych tam dziewic.
Aż nagle jak giętki gad
Wyrasta w kapturze kwiat
Gdy ranki są już gorące
Zielony kaptur otwiera słońce,
Odstania płatki czerwone
Całe w paku stulone.
Jak motyl skrzydła prostuje
Rosą przemywa je i lakieruje
Pyłek na czarnych lancach
Zaprasza do godowego tańca.
W środku jak sezam główka
Zamknięte oczy, bezwstydną makówką,
Białe w niej mleczko upojne
Zakręca myśli niespokojnie.
Kąpią się piękne odaliski młode,
Dojrzewając tracą urodę.
Aż w końcu schną i czernieją
Zostając z ucieczki nadzieją.
Otwiera oczy główka brązowa,
Miliony nasionek musi przechować.
Wiatr kołysze nią niestrudzony
One uciekają w różne strony!
Złap je!
I lepiej wrzuć do ciasta,
Nie myśl o nich – basta!

Mniszek

Pospolicie mleczem zwany,
Wiosną rozkłada sultańskie dywany
Tkane misternie słońcem jedwabiscie
Miękkie, falujące jak morze złociste.
Zaroilo się od elfów, pszczół i trzmieli
Tarzają się w tej cudnie pachnącej kipieli
Śpiesz się! Wypowiedz magiczne życzenie,
Może coś się nagle odmieni.
Zanim kwadra księżyca minie
A on już o zmierzchu zginie
Z wiatrem odleci srebrzystym puchem
Mgławicą z zaczarowanym duchem
Z milionem marzeń wiosennych
I nasion życiem brzemiennych.

Nasturcja

Delikatna hurysa
W ognistym tańcu suknia rozwiana
Czar tajemnego wnętrza odstania.
Mięsista purpura łona
W złocisty szal otulona
Zapach i cierpki jej smak
To raju bliskości znak.
Wspiera się balansując kruchą łodygą
J seledynem krągłych liści wachlarzem
Skrrywając pąk stulony, zażenowany...
Rodzi dwa owoce jak jądra
Pomarszczone, twarde, wypchnięte
Zostaną jak usta dumnie wydęte
W kryształowym kieliszku na stole.
Szaleństwa wspomnieniem
J ciągłym serca marzeniem.

Ostróżka

Wspaniała, wysoka ostróżka
Jest jak niebiańska wróżka.
Szafir z nieba gasi błękitem
Piękna, dumna jak Nike.
Maluje dla pszczoł żrenice białą
One nektarem się dzielą.
Wśród wiatru kołysania
Tajemne wnętrze odśłania.
W bukiecie zastyga w zimie,
Fej kolor nigdy nie ginie.